Gerard Encausse

Ştiinţa Magilor e2009 Sultan Dorin Silviu

Cuprins:

1. Cuvânt înainte 3

2. Triunitatea. Corespondentele şi analogia. Astralul 4

3. Microcosmosul sau omul 5
4. Macro cosmosul sau natura 9
5. Planul astral. Fenomenele oculte şi practica 15
6. Aplicaţiile ocultismului 27
Traducere – D-na Sultan
Editare Sultan Dorin Silviu

Cuvânt înainte

Ocultismul a ocupat de-a lungul anilor, un loc important în rândul multor cercetători contemporani. În timp ce, cu siguranţă cea mai mare parte a fenomenelor produse prin forţă fizică, sunt reale, se pare că există o teorie particulară a acestor fenomene, Magia. Magii din Persia pretindeau a explica şi produce fapte voluntare de acelaşi gen. Ar fi deci interesant de-a cunoaşte ideile lor. Aceste idei nu sunt pierdute, cum s-ar putea crede la prima vedere. Un studiu chiar superficial al autorilor care se ocupă de Magie şi de Alchimie, de-a lungul timpului arată că ideile expuse de aceşti autori şi cele emise în Zend Avista pe de-o parte şi în Kabbala pe de altă parte, permit recunoaşterea de-a lungul secolelor a concordantei perfecte a ideilor. Din toate acestea se degaja o doctrină particulară care, lucru curios, poate foarte bine să se alieze la teoriile noastre ştiinţifice contemporane şi mai mult, poate ajuta ştiinţa să descurce un pic haosul faptelor încă neexplicate ale Naturii. Ocultismul este doctrină care nu are pretenţia de a fi singura

care posedă adevărul asupra punctelor pe care le abordează. Dar ideile expuse tind să înlocuiască misticismul printr-un adevărat raţionalism. Mai ales în studiul spiritelor, ocultismul, fără a interveni în cazuri de entităţi personale, restrânge considerabil rolul pe care l-ar putea avea aceste entităţi.

1. Triunitatea. Corespondentele şi analogia. Astralul

Istoria arată că cei mai mulţi gânditori ai antichităţii care văzuseră născându-se Occidentul, au dorit să-şi desăvârşească instruirea lor prin misterele egiptene. Acest cod de instruire constituie Ştiinţa tradiţională a Magilor, pe care noi o numim Ocultism. Această ştiinţă îmbrăţişează teoria şi practică unui număr mare de fenomene dintre care o mică parte constituie domeniul magnetismului sau a invocării spiritelor. Aceste practici nu formau decât o parte a Ştiinţei oculte care înţelege trei mari divizări Teurgia, Magia şi Alchimia. Studiul ocultismului este centrul a două puncte de vedere ce luminează trecutul şi permite istoricului de a relua antichitatea sub o formă mai puţin cunoscută. Acest studiu reprezintă pe de altă parte experimentatorului contemporan un sistem sintactic de afirmaţii controlat de ştiinţă, asupra unor forţe încă puţin cunoscute, forţa Naturii sau a omului, controlate prin observaţie. Modul analogiei, metoda caracteristică a ocultismului, şi aplicarea sa la ştiinţele contemporane sau la

concepţiile moderne ale artei şi sociologiei, permite să se arunce un suflu nou asupra problemelor celor mai insolubile în aparenţă. Ocultismul nu pretinde totuşi că ar da singura soluţie posibilă a problemelor pe care le abordează cele mai multe din aceste fapte şi fenomene de hipnotism transcendând în principal prin forţele emanate de medium şi de asistenţi. Trebuie cercetată originea obiectului ocultismului, a spiritelor luminate şi a cauzei rapidului succes în Franţa. De asemenea trebuie să avem în vedere raţiunea de a fi a atacurilor ocultismului. Noi am făcut eforturi în această broşură pentru a readuce întrebarea asupra adevăratului teren. Titlul dat broşurii nu are altă pretenţie decât cea de a indica originea istorică a doctrinelor pe care noi am încercat să le expunem. Aceasta este Ştiinţa Magilor şi pentru a o dovedi, noi am avut grijă să citǎm autori din toate secolele, din epoca Zend avista şi Kabbala, până în anul 1825, insistând în special asupra sec 16, remarcabil din acest punct de vedere. Este o unealtă, un mod de studiu, un orgoliu prin care să pretindă adepţilor să-i că el posedă adevărul absolut. Ocultismul este un sistem filosofic, care dă o soluţie problemelor care se pun cel mai adesea spiritului nostru. Această soluţie este expresia unică a adevărului. Ocultismul trebuie să fie împărţit în două mari părţi:

— O parte imuabilă formând baza tradiţiei şi care poate fi regăsită cu uşurinţă în scrierile

tuturor hermetiştilor oricare ar fi epoca lor şi oricare ar fi originea lor.

— O parte personală a autorului şi constituită prin comentarii şi aplicaţii speciale.

Partea imuabilă se împarte în trei părţi:

— Existenţa Triunitaţii, ca lege fundamentală de acţiune în toate planurile

Universului.

— Existenţa corespondentelor, unind intim toate părţile Universului vizibil şi invizibil.

— Existenţa unei lumi invizibile, dublă şi factor perpetuu al lumii vizibile.

Posibilitatea dată fiecărei inteligenta de a-şi manifesta potenţialul în aplicaţiile detaliului este cauza eficientă a progresului studiilor, originea diverselor şcoli şi dovada posibilităţii fiecărui autor să-şi conserve toată responsabilitatea sa.

2. Microcosmosul sau omul

Nimic nu ar părea complicat la prima vedere, decât a fi uman. Cum să analizezi toate detaliile constituţiei anatomice şi fiziologice, fără a vorbi de constituţia să psihologică. Esoterismul cercetează uneori sinteză şi lasa studiul detaliilor eforturilor ştiinţei analitice. Să vedem dacă este posibil să determinăm sintetic principiile ce formează eul uman. În general toate organele constituind acest eu uman ne apar în plină perioada de acţiune. Toate acestea funcţionează, se manifestă sub mii de aspecte şi aceasta nu este decât o mare dificultate, încât să poţi determina

cauzele puţin numeroase de-a lungul multiplelor efecte. Dar iată că veni seara. Membrele se destind, ochii se închid, lumea exterioară nu are efect asupra euluiuman şi el nu are efect asupra lumii exterioare, el doarme. Profitând de acest somn, vom începe acest studiu. Omul doarme şi totuşi inima funcţionează şi sângele circulă. Organele sale digestive îşi continuă munca, plămânii inspiră şi expiră ritmic aerul dătător de viaţă. În tipul somnului, ceea ce noi numim om, nu erste capabil nici de mişcare, nici de senzaţii, nici de gândire. El nu poate nici iubi, nici ură, nici să fie fericit, nici să sufere. Membrele sale sunt inerte, fata este imobilă şi totuşi organismul funcţionează ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Noi suntem datori să considerăm omul:

— O parete mecanică continuând acţiunea sa la fel de bine în timpul somnului ca şi în starea de veghe; este organismul propriu-zis.

— O altă parte, intelectuală apărută numai în stare de veghe; este ceea ce numim

Conştiinţa, Spirit.

Tot ce depinde de spirit, membrele, fata sau organele, vocea, sensibilitatea, tot ce se odihneşte, am văzut. Dar tot ceea ce înconjoară eul umaneste periferic. Este în interiorul trunchiului în cele trei segmente care îl constituie, prin care trec fenomenele la maşină umană. Că toate felurile de maşini, organismul uman poseda organe călite prin vapori şi reînnoirea acelor vapori prin căldură. Chiar organismul uman are

organe de constituire particulare, artere, vene, organe digestive călite prin forţa nervoasă. Este viaţa particulară a fiecăreia dintre celulele ce constituie organele şi este întreţinută prin cursul sanguin arterial. Deci, organe, centre de acţiune, de diferite forţe, forţa motrică nervoasă şi forţa sanguină sunt principiile esenţiale ce formează omul în acţiune. Dar omul se trezeşte. Ceva în plus vine să se adauge forţelor precedente. Membrele care se odihneau, se mişcă, fata se animă, ochii se deschid, omul care era întins se ridică şi vorbeşte. O viaţă nouă va începe, în timp ce viaţă organică îşi va urma în mod mecanic acţiunea, Principiul care apare diferă esenţial de principiile precedente; are organe de acţiune particulare, un sistem nervos special, el se serveşte de corp ca un muncitor de uneltele sale, el guvernează toate centrele, toate organele particulare care se odihneau. Acest principiu îl numim Spiritul conştient. Dacă rezumam expunerea precedentă, găsim la om trei principii; ceea ce suportă totul este Corpul fizic; ceea ce animă şi căleşte totul, formând cei doi poli ai unui astfel de principiu este sufletul; în sfârşit, ceea ce guvernează totul, Spiritul. Corpul fizic, Sufletu' şi Spiritul conştient sunt cele trei principii generale care constituie eul uman. Corpurile, Corpul astral şi Eul psihic sunt aduse la unitatea de acţiune de un principiu unic, cel ce guvernează, Spiritul.

CELE TREI PRINCIPII – Eul uman este deci compus din trei principii, corpu fizic, sufletul şi

spiritul conştient. Acest ultim termen sintetizează termenii precedenţi şi-i transformă în Unitatea Trinităţii organice. Să ne amintim că ocultiştii de toate vârstele şi din toate secolele sunt de acord cu această diviziune fundamentală în trei principii. Totuşi, analiza acestor principii, studiul acţiunii lor fizice, pasională sau intelectuale, a localizării anatomice sau psihologice a condus diverse şcoli la subdiviziuni pur analitice. Dar baza imuabilă a învăţământului esoteric, este doctrina celor trei principii. Corpul fizic suporta toate elementele formând omul încarnat. EL ARE CENTRUL DE ACŢIUNE ÎN ABDOMEN. Corpul astral animă toate elementele constituind omul încarnat. El are centrul de acţiune în piept şi constituie principiul coeziunii eului uman. Eul psihic întăreşte toate elementele constituind omul încarnat, cu excepţia elementelor plasate sub dependenta Spiritului; el are centrul în partea postero anterioară a corpului. Spiritul sintetizând în el cele trei principii precedente, guvernează luminat de inteligentă şi servit de voinţa întreg organismul. Spiritul are punctul de plecare în creierul material. Dar în afară de rare excepţii, nu este complet încarnat în eul uman.

CORPUL FIZIC – Ceea ce suportă toate elementele constituind Eul uman asupra pământului, este CORPUL FIZIC. Corpul fizic furnizează propriei constituţii, scheletul, muşchii şi organele digestive. El furnizează corpului astral hematiile, organele circulatorii şi celelalte

dependente. El furnizează Eului psihic toate principiile materiale ale sistemului nervos ganglionar. El furnizează în sfârşit SPIRITULUI TOATE PRINCIPIILE MATERIALE ALE SISTEMULUI nervos conştient. Elementele materiale ale eului uman se înnoiesc sub influenţa alimentelor transformate de aparatul digestiv, centrul reînnoirii şi acţiunii corpului astral este deci în abdomen.

CORPUL ASTRAL – Ceea ce uneşte toate elementele constitutive ale eului uman, este Corpul astral. Corpul astral este dublura corpului fizic. El constituie o realitate organică şi are organele fizice, centrele de acţiune şi localizările. Organele fizice afectate în mod special de corpul astral sunt organele respiratorii şi circulatorii. Centrul acţiunii corpului astral este deci în piept. Funcţiile sale organice se întreţin sub influenţa aerului atmosferic, transformat de către aparatul respirator în forţă vitală. Aparatul circulator difuzează forţa vitală în toate punctele organismului şi furnizează eului psihic principiile necesare elaborării forţei nervoase. Corpul astral, condus de sentiment, se manifestă Spiritului conştient prin Pasiune.

EUL PSIHIC – Ceea ce uneşte toate elementele constitutive ale organismului uman, este Eul psihic. Eul psihic este propriu-zis centrul condensării corpului astral. El are organele sale psihice de circulaţie şi acţiune. Oraganele psihice în mod special afectate de Eul psihic sunt

organele ce constituie sistemul nervos ganglionar şi toate dependentele. Centrul de acţiune al Eului psihic este deci în Cap. Funcţiile sale organice se întreţin sub influenţa forţei vitale adusă de sânge şi transformat de către acţiunea cerebelului în forţă nervoasă. Aparatul nervos al vieţii organice duce mişcarea în toate punctele organismului şi dă SPIRITULUI CONŞTIENT ELEMENTELE NECESARE ELABORĂRII GÂNDIRII. Eul psihic, condus de intuiţie, se manifeste prin Inspiraţie.

SPIRITUL CONŞTIENT – Ceea ce guvernează eul uman, ceea ce simte, ce gândeşte, ce vrea, readuce trinitatea organică la unitatea Conştiinţei, este Spiritul nemuritor. Spiritul are, în eul uman un domeniu de acţiune bine stabilit cu un centru de acţiune, organe şi conductori particulari. Organele fizice în mod special afectate de Spirit, sunt organele ce formează sistemul nervos conştient. Spiritul are deci centru de acţiune Capul. Corpul fizic îi furnizează materia sistemului nervos conştient, corpul astral îi furnizează forţa vitală ce animă această materie, eul psihic îi furnizează forţa nervoasă necesară acţiunii sale. Mai mult, fiecare dintre cele trei principii dau spiritului, unul sau mai multe organe de simţ. Corpul fizic furnizează spiritului simţul şi gustul, corpul astral îi furnizează mirosul, Eul psihic îi furnizează auzul şi vederea. Aceste diverse simţuri, pun Spiritul în raport cu lumea exterioară. Spiritul este pe de altă parte în raport cu eul interior care i se manifesta prin impulsul senzual,

pasional sau intelectual. Prin măduva spinării, legăturile se stabilesc între spiritul conştient şi fiecare dintre cele trei centre organice ale eului uman, Stomac, Piept şi Cap. Esenţa spiritului constă în Libertatea să dea se lăsa pradă impulsurilor venite din eul interior sau de a rezista. În această facultate primordială constă în mod esenţial, Liberul arbitru.

Spiritul, deşi independent nu poate modifica direct mersul organelor digestive, dar el are puterea să aleagă alimentele, gura, poarta de intrare a abdomenului şi sub dependenta exclusivă a spiritului cu gustul ca adjuvant senzorial. Spiritul nu poate modifica esenţial mersul organelor circulatorii, dar are puterea să aleagă mijlocul respiratoriu şi fosele nazale, poarta de intrare în piept, sub dependenta Spiritului cu mirosul că adjuvant senzorial. Rezultă că Spiritul poate în mod voluntar să modifice constituţia corpului fizic, modificând convenabil alimentele şi că spiritul poate de asemenea să acţioneze asupra corpului astral, acţionând asupra ritmului respirator şi modificând prin parfumuri speciale aerul atmosferic inspirat. În sfârşit, acţiunea Spiritului asupra ochilor şi a urechilor permite dezvoltarea clarviziunii şi a claraudientei. Prin alimente, prin aerul inspirat, prin senzaţii, Spiritul acţionează asupra eului interior prin membre, el acţionând asupra Naturii. Laringele, ochii, considerate ca organe de expresie, gura considerată la fel, se adăugă membrelor în

acţiunea Spiritului asupra oamenilor şi Lumea exterioară asupra eului. Rezumând, funcţiile Spiritului se reduc la următoarele:

— Ceea ce simte; el primeşte de la eul interior impulsuri senzuale şi intelectuale.

— Ceea ce gândeşte; el simte ideile ce derivă din diferitele stări psihice, le compară, le clasează şi formulează în sfârşit voinţa sa.

— Ceea ce doreşte; el acţionează asupra eului interior prin porţile de intrare ale celor trei centre, părţi care sunt sub dependenţa sa; el poate acţiona asupra periferiei Eului său prin membre.

Ceea ce simte şi ceea ce doreşte este în relaţie directă cu organele corporale; ceea ce gândeşte, le domina. Ce rezultă deci din acţiunea Spiritului conştient asupra eului interior şi asupra lumii exterioare

DESTINUL – Eul uman constituit ca un tot, fabrica prin liberă funcţie ce face voinţa sa, elemente care îi sunt încredinţate, şansă sau ghinionul pentru evoluţia viitoare. Este vorba de Liberul arbitru care reglează el însuşi destinul umanităţii.

3. Macro cosmosul sau natura

Omul a construit oraşe superbe; în jurul acestor oraşe se întind câmpuri cultivate; o societate umană cu organismele sale sociale există în Egipt. Dar axa magnetică a civilizaţiei s-a deplasat cu un grad, războiul a adus ravagii în cetăţi, ruinele au înlocuit oraşele superbe, iarba şi

pădurile au luat locul câmpurilor cultivate, animalele feroce şi şerpii veninoşi au apărut şi acum nicio societate umană nu mai există în aceste deserturi. Care este deci această putere misterioasă care apără astfel operele oamenilor, care este acel adversar ascuns care reia pas cu pas posesia binelui. Natura este forţa fatală care dirijează tot ce omul vede în Univers, de la soare până la firul ierbii. Nu este decât desfăşurarea fără încetare a eforturilor voinţei sale, prin care omul vrea să domine natura şi să-şi facă un aliat preţios în mersul său către viitor. Voinţa umană este atât de puternică ca Fatalitatea naturală; sunt două din forţele cosmice cele mai elevate care s-ar manifesta în Absolut. Considerăm un colţ oarecare al Planetei noastre în care natura manifesta puterea să fără a o împărţi cu acţiunea omului şi văzând dacă noi nu regăsim acolo principiile şi legile generale ascunse sub multitudinea eforturilor aparenţe. Iată un colţ din pădurea tropicală. Pământul cu ale sale culcuşuri geologice formează bază, suportul aproape în totalitate a ceea ce noi putem vedea. Un râu îşi urmează cursul în mijlocul copacilor şi a plantelor care răsar în tot locul. Fără apă, Terra ar fi împinsă spre deşertificare. Între plante, insectele circulă rapid în lupta lor pentru erxistenta. În profunzimea pădurii se aude suflarea şerpilor şi răgetul fiarelor. Deasupra acestor fiinţe vegetale şi animale, un fluid subtil circula invizibil, impalpabil – aerul atmosferic, origine a mişcării vitale care

uneşte toată natura vie. În sfârşit, deasupra, în cer, Soarele îşi întinde razele fierbinţi în acest colţ al Pământului. Razele solitare aduc mişcarea Planetei întregi, mişcare a cărei combinaţii, mai mult sau mai puţin intense, cu materia produc toate forţele fizice cunoscute. Soarele se condensează în substanţă arborilor, de unde omul va extrage mai târziu lemnul sau huila care vor produce căldură. Mişcarea venită de la soare se condensează în interiorul Terrei sub formă de magnetism şi se manifestă la suprafaţă sub formă de atracţie moleculară. Rezumând – Din Pământul care suporta, din Apă şi Aerul care animă, din Focul solar care uneşte creând toate forţele fizice şi Fatalitatea care guvernează mersul tuturor acestor forţe şi acestor fiinţe, iată ce ne învaţă vederea acestui colţ al Terrei. Este totul, nu. Toate forţele, toate aceste elemente circula de-a lungul a trei regnuri, mineralele descompuse lent de răşină vegetalelor care le asimilează şi le transformă în substanţă vegetală pe care razele soartelui vin s-o încarce cu principii dinamice şi pe care aerul vine s-o anime.

Dar animalele, iau la rândul lor substanţa vegetală pe care o digera şi o transformă în substanţă animală. Şi viaţa Universului identică pentru fiinţa, circula de-a lungul tuturor regnurilor, animând şi firul ierbii şi creierul uman. Trei regnuri formează corpul material al fiecăreia dintre continentele Planetei noastre şi fiecare regn manifesta un centru particular al

organismului nostru. Regnul mineral este osatura, centrul digestiv al digestiei şi excreţiei, regnul vegetal este centrul care digera mineralele furnizând fără încetare aerul indispensabil tuturor fiinţelor vii, în sfârşit, regnul animal este centrul intelectual evoluând instinctul şi inteligenta de-a lungul ascensiunii spre conştiinţă. Ceea ce suportă toate principiile în acţiune pe planetă este Terra cu evoluţia sa minerală, vegetală şi animală. Ceea ce animă – sunt Apă şi Aerul, apa acţionând ca partea lichidă din sângele omului şi aerul acţionând ca globulă din sângele omului. Ceea ce uneşte – sunt forţele fizico-chimice produse din combinaţia razelor solare cu materia organică şi anorganică, este mişcarea în esenţa ei pe care anticii o numeau Foc. Din pământ, Apă, Aer, Foc, astea sunt cele patru principii pe care le vedem acţionând în natură. Nu ne este teamă de a fi acuzaţi de ignoranţa sau de a fi copleşiţi de greutatea ridicolului îndrăznind să revenim la sfârşitul scolului 19, fără frică celor patru elemente din trecutul iniţiaţilor. Dar noi vom analiza doar un colţ al planetei noastre. Forţele fizico-chimice, aerul, apa şi Terra constituie principiile de inacţiune în partea în care natura înconj urato are era numită de antici Lumea elementară. Vom vedea faptele trecând pe o parte slabă a planetei noastre. Modul de analogie ne permite să sperăm că deşi legea dirijează mersul unei celule din organismul omului, totuşi o lege identică trebuie să dirijeze mersul unui continent

şi al întregii Planete. Planeta noastră izolată în spaţiu, scăldând alternativ cea mai mare parte a uneia din emisferele sale în fluidul solar. Existenţa zilei şi a nopţii „corespund unei aspiraţii şi expiraţii a eului uman. În organismul uman, fluidul reparator, sângele circulă în organele pe care le scalda. În organismul lumii, din contră, planetele circulă în fluidul solar reparator. Terra aspira mişcarea prin ecuator şi o expira prin poli. Planeta noastră primeşte din lumea exterioară trei influxuri speciale:

— Cel al Soarelui

— Cel al Lunii

— Cel al altor planete din sistemul solar

Studiul acestor cursuri fluidice şi acţiunea lor psihologică constituie astrologia. Dar Terra degaja multe fluide.

— Ea este înconjurată de o pătură atmosferică specială

— Ea este văzută luminos de alte planete

— Ea poseda o forţă de atracţie particulară care acţionează atât asupra corpurilor plasate la suprafaţa planetei cât şi asupra lumii şi a celorlalte planete din sistem.

Luna fiind în dependenţă cosmică de Terra, întâlneşte în sfera sa de acţiune şi planeta unică, satelitului său, formată în sistemul planetar. Luna acţionează vis-à-vis de Terra că Marele Simpatic, vis-à-vis de organismul uman, şi distribuie forţa dinamica, conducând toate organismele de pe TERRA. Dar Terra şi satelitul său nu formează

decât unul din organele sistemului nostru solar, care singur, formează în tot. Un sistem solar este format din organe materiale de trei categorii:

— Sateliţii care se supun atracţiei Planetei

— Planetele care se supun atracţiei Soarelui

— Soarele supunându-se unui centru particular.

Între sateliţi şi planete acţionează forţele fizico-chimice şi fluidele elementare. Între planete şi soare acţionează forţe cosmice şi fluide astrale. Între soare şi centrul de atracţie acţionează forţele de atracţie şi fluidele zis principale. Pentru o planetă a sistemului solar, satelitul acţionează aşa cum abdomenul acţionează în om, soarele acţionează ca inima în om şi centrul de atracţie al soarelui acţionează ca şi capul la om. Rezumând, un sistem solar are trei ordine de principii:

— Ceea ce suporta – Organele sistemului, sateliţii, planetele şi soarele

— Ceea ce anima – fluid dinamic emanat de soare

— Ceea ce uneşte – forţa de atracţie localizată în sateliţii planetei şi în soare şi emanată de centrul de atracţia soarelui.

— Ceea ce guvernează – Puterea cosmică numită Natură sau Destin.

Vechii hermetisti considerau Universul ca fiind constituit din trei planuri ale lumii:

— Lumea elementară formată din forţele de acţiune asupra planetei noastre, numită sublunara

şi deci domeniul se întinde din Terra la satelitul său, Lună.

— Lumea orbilor formată din forţele de acţiune ale sistemului solar şi a cărei domeniu se întinde de la soare la planetele sistemului.

— Lumea empirică formată din forţele de acţiune ale întregului Univers şi a cărei domeniu se întinde din centrul de atracţie al soarelui nostru până la serii situaţi în această sferă de atracţie. Şi aceste trei planuri nu constituie centre de acţiune strict delimitate. Totuşi, în om se regăsesc în toate părţile organismului, limfa, sânge, nervi, abdomen, torace şi cap, toate planurile care centralizează acţiunea acestor trei elemente. În cea mai mică planetă se găsesc forţe fizice ale vieţii şi ale atracţiei, manifestare a lumii orbilor şi a lumii empirice.

ARHETIPUL – În timp ce noi vrem să figurăm omul, acesta este mereu imaginea corpului său fizic care se prezintă primul Spiritului nostru. Şi totuşi, un pic de reflecţie este suficientă pentru noi să înţelegem că ceea ce corpul fizic face, nu este decât să suporte şi să manifeste omul veritabil, Spiritul care îl guvernează. Putem lua milioane de celule din organul fizic, tăind un membru, fără ca pentru asta Unitatea Cosmosului să sufere cea mai mică atingere. Omul intelectual din noi este independent de organele care nu sunt decât mijloace de comunicare. Nu este mai puţin adevărtat că pentru noi, în starea noastră actuală, aceste organe fizice sunt mai utile, chiar

indispensabile pentru a ne permite să remontăm acţiunea spiritului şi a o înţelege. Sub această formă, deducţiile noastre fizice vor lua un caracter vag şi mistic a datelor exclusiv metafizice. Dar o analiză superficială poate să ne conducă la confundarea omului intelectual cu omul organic, sau la înapoierea voinţei în întregime solidară mersului organelor. Or, când este vorba de a trata chestiunea lui Dumnezeu, cădem de cele mai multe ori într-unul din excesele pe care tocmai le-am semnalat à propos de om. Ansamblul forţelor şi lucrurilor existente suporta şi manifesta divinitatea, cum corpul fizic al omului suporta şi manifesta spiritul. A voi să vorbeşti despre Dumnezeu fără a susţine toate aceste manifestări fizice, înseamnă a risca de a te pierde în norii metafizicii, înseamnă a rămâne de neînţeles pentru cea mai mare parte a inteligenţei. Este deci în noi susţinerea conştiinţei omului de o parte şi de cealaltă a Universului. În om, noi am văzut o fiinţă fizică sau mai curând organică, funcţionând de o manieră mecanică. Deasupra acestei fiinţe organice noi am determinat o alta, fiinţă intelectuală intrând în acţiune odată cu trezirea şi manifestându-se aproape exclusiv, în timpul stării de veghe. Partea organică a fiinţei umane răspunde la ideea pe care noi ne-am făcut-o despre natură. Este aceeaşi lege fatală care dirijează mersul omului organic, ca şi cel al Universului, aceasta din urmă fiind format din organe cosmice în loc de-a fi format din organe

umane. Fiinţa intelectuală din om va răspunde prin urmare, dar de o altă factură foarte i elementare, ideii pe care ne-o putem face despre Dumnezeu. Legăturile omului fizic cu cel intelectual ne edifica asupra legăturilor Naturii cu Dumnezeu, că legături între fiinţă fizică şi spirit, putând să ne clarificăm asupra legăturilor omului cu Dumnezeu. Dacă analogia noastră este adevărată, Dumnezeu cu toate că se manifesta prin Umanitate şi prin Natură, deşi acţionali asupra celor două mari principii cosmice, are totuşi o existenţă curata şi independentă. Dar Unitatea primordială nu are de intervenit în mersul legilor naturale la care Spiritul conştient nu intervine în stare normală în funcţionarea inimii. Omul este singurul creator şi singurul judecător al destinului său. El este liber să acţioneze în felul său în cercul fatalităţii sale, la fel ca un călător în tren care se poartă după bunul plac în compartimentul său. Dumnezeu nu poate fi făcut complice la greşelile omului după cum şeful de tren nu este responsabil de fanteziile călătoru – lui

Trebuie să distingem la o primă abordare ansamblul a tot ce există, chiar dacă omul este ansamblul tuturor organelor sale. Dar omul adevărat, Spiritul, se distinge de corpul fizic, de corpul astral şi de fiinţă psihică, pe care le domina. Totuşi Dumnezeu – Unitatea este distinct faţă de natură şi de umanitate pe care le domina. Vorbind într-o manieră brutală, natura este corpul

lui Dumnezeu şi umanitatea este viaţa lui Dumnezeu. Dar nu este mai puţin adevărat că spiritul omului este în relaţie cu cea mai mare parte a organismului său, parte asupra căruia el nu poate să acţioneze, dar care se poate manifesta spiritului prin suferinţă. Totuşi, Dumnezeu este prezent în cele mai mici părţi ale creaţiei; el este în fiecare dintre noi; cum conştiinţa umanaeste prezenta cu titlu de receptoare sau de motrice conştientă în fiecare dintre celulele noastre. Natura şi omul acţionează deci liber înconjurat din toate părţile de acţiunea divină care duce Universul spre progres fără a interveni despotic în legile naturale sau în acţiunile umane. În Kabbala, se numeşte Tatăl, principiul divin care acţionează asupra mersului general al universului. Fiul, principiul în acţiune al umanităţii şi Spiritul sfânt, Principiul în acţiune al naturii. Aceşti termeni mistici arata diferitele aplicaţii ale forţei creatoare universale.

UNITATEA – Universul conceput ca un tot, este compus din trei principii care sunt – Natura, Omul, şi Dumnezeu, sau pentru a folosi limbajul hermetiştilor, Macrocosmosul, Microcosmosul şi Arhetipul. Omul este numit microcosmos sau lumea mică, pentru că el conţine în mod analog în el legile care guvernează Universul. Natura formează centrul manifestării generale al altor principii. Omul acţionând asupra naturii, prin acţiunea asupra celorlalţi oameni prin cuvânt şi ridicându-se până la Dumnezeu prin rugăciune şi

extaz, constituie liantul care uneşte creaţia cu creatorul. Dumnezeu învăluind cu acţiunea sa providenţială domeniile în care acţionează liber celelalte principii, domină Universul căruia îi ramifica toate elementele unităţii de direcţie şi de acţiune. Dumnezeu se manifestă în Univers prin acţiunea providenţei care vine să lumineze omul în mersdul său; dar care nu poate să se aşeze dinamic la niciuna din cele două forţe primordiale. Omul se manifestă în Univers prin acţiunea voinţei care îi permite să lupte contra destinului şi să se facă slujitorul concepţiilor sale. În aplicarea acestora în lumea exterioară, omul are toată libertatea de a face apel la lumina providenţei sau de a dispreţui acţiunea. Nnatura se manifestă în Univers prin acţiunea destinului care perpetua de o manieră imuabilă şi într-un ordin strict determinat, tipurile fundamentale care constituie baza acţiunii. Faptele sunt de domeniul Naturii, Legile de domeniul omului, principiile, de domeniul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu creează niciodată decât un principiu, Natura dezvolta principiile create pentru a constitui faptele şi omul, stabilind prin modul care face voinţa sa, relaţiile care transforma şi perfecţionează faptele prin crearea legilor. Dar un fapt uneori cât de simplu ar fi, nu este niciodată decât traducerea prin natura a unui principiu emanat de Dumnezeu, şi omul poate mereu restabili liantul care leagă faptul vizibil de principiul invizibil şi acela prin enunţul unei legi. Un vapor este lansat în imensul

oceanului către capătul stabilit prin termenul călătoriei. Tot ce el conţine este duş înainte. Şi totuşi, fiecare este liber să-şi organizeze cabină după bunul plac. Fiecare este liber să urce pe punte şi să admire infinitul, sau să coboare în fundul calei. Progresul se realizează în fiecare zi pentru toţi; dar fiecare individualitate este liberă să acţioneze după bunul plac în cercul de acţiune care îi este cuvenit prin partaj. Toate clasele sociale sunt acolo pe navă, de la sărmanul emigrant care se culca îmbrăcat în sacul său, până la bogatul yankeu care ocupa o cabină bună. Şi viteza este aceeaşi pentru toţi, bogaţi sau săraci, mari sau mici, toţi vor ajunge în acelaşi timp la capătul călătoriei. O maşină inconştienta funcţionând după legi stricte uneşte întreg sistemul. O forţă oarbă canalizată în tuburile şi organele de metal generată de un factor special, căldură, animă între aga maşina. O voinţă, dominând şi maşina organică şi pe toţi pasagerii, conduce tot căpitanul. Indiferent de acţiunea particulară a fiecărui pasager, căpitanul cu ochii fixaţi la capătul călătoriei, cu mâna pa manetă, conduce imensul organism la termenul călătoriei, dând ordin armatei de inteligente care i se supune. Căpitanul nu comandă în mod direct elicea vaporului; el nu are acţiune imediată asupra acesteia. Astfel, Universul poate fi comparat cu un imens vas, pe care, ceea ce noi numim Dumnezeu ţine cârma. Natura este maşinăria sintetizată în elicea care face să meargă tot sistemul orbeşte,

după legi stricte şi oamenii sunt pasagerii. Progresul există pentru tot sistemul, dar fiecare fiinţă umană este liberă în cadrul fatalităţii sale. Este imaginea care fixează în mod clar învăţătura ocultistă asupra acestei probleme.

4. Planul astral. Fenomenele oculte şi practică

FENOMENELE OCULTE ŞI PRACTICĂ – Ceea ce am spus până în prezent sau poate ceea ce are legătură cu Dumnezeu, nu va şoca peste măsură un cititor pentru a avea un spirit pozitiv. Asta ar tinde către către ceea ce noi am făcut pentru a rămâne într-un domeniu ştiinţific care să-i permită aceste probleme. Dar ne rămâne să vorbim despre lumea invizibilă şi de constituţia sa, de fiinţele invizibile şi acţiunea lor, într-un cuvânt de partea cu adevărat ocultă sau mai curând ocultata a ştiinţei anticilor. Cititorul va vedea rezumate fără aproape niciun comentariu, cadrul expunerii noastre, învăţăturile ocultismului asupra fenomenelor, proprietăţile magice ale corpului astral şi a lumii astrale. Sunt aici subiecte care derutează raţiunea vulgară în epoca noastră, încât un cititor va avea certitudinea că aceste pagini sunt produsul unei forme oarecare de alienare mintală, dacă nu ar fi fost deja pusă o problemă analogă înainte de a aborda acest capitol. Noi avem certitudinea că fenomenele inexplicabile despre care vom discuta sunt reralităţi. Care ar fi deci, concluziile cititorului, noi apelăm la puterea care va face dreptate tuturor, Timpul. În om, noi

constatăm existenţa într-o parte vizibilă şi într-o parte invizibilă. Partea vizibilă ne manifesta partea invizibilă că receptorul unui telegraf reproducând în grabă cuvintele trimise departe. În Natură, el există în mod egal, după ocultism. O parte invizibilă alături de obiectul şi forţele fizice care frapează simţurile noastre materiale. La fel cum în omul invizibil circula fluide şi celule – fluidul sanguin şi nervos, hematii şi leucocite, factori determinanţi în organism, la fel cum în Natură invizibilă circula forţe şi fiinţe; factorii fără întârziere ai planului fizic. Ocultistul, care a constatat în om existenţa unui corp astral, factor conservator al formelor organice nu se va opri în studiul Naturii la constatarea forţelor chimice sau a rezultatelor evoluţiei. Aceste lucruri vizibile, nu sunt, încă o dată decât rezultatul principiilor invizibile la simţurile noastre fizice. Să ne amintim că partea invizibilă a omului înţelege două mari principii – corpul astral şi fiinţă fizică, pe de o parte, şi Spiritul conştient, pe de altă parte. Natura formată că o entitate specială înţelege la fel, în partea sa invizibilă, un plan astral, un plan fizic fizic pe de-o parte şi un plan divin, pe de altă parte. Cunoştinţa planului astral este indispensabilă dacă vrem să înţelegem teoriile prezentate de ocultism pentru a explica toate fenomenele în aparenţă stranii, susceptibile de a fi produse de om, dezvoltat într-un mod particular. Subiectul este puternic obscur în el însuşi. Totuşi este suficient să ne bazăm cel mai posibil asupra

constituţiei omului pentru a înţelege ce ne rămâne de spus. Ce se înţelege prin acest termen în aparenţă de bază al planului astral. Ne vom ajuta de câteva comparaţii banale, e-adevărat, dar de acum foarte sugestive pentru a ne pune în faţa unei definiţii a acestui termen.

Iată un artist care are ideea de a face o statuetă. Ce îi trebuie ca să-şi realizeze această idee? Din materie, puţin pământ, de exemplu. Este oare totul, fără îndoială, da, la o primă abordare. Dar să presupunem un artist din nefericire paralizat. Ce ar deveni el, ideea sa de statueta nefiind posibilă decât în creierul său. Pe de altă parte, pământul va fi gata să primească şi să manifeste această formă. Dar intermediarul, mâna, nu se va supune creierului; şi neputând să acţioneze asupra materiei, nu se va produce nimic. Pentru că ideea artistului să se poată manifesta prin materie, existenţa unui intermediar între idee şi materie este necesară. Pentru a ne aminti de comparaţiile cele mai cunoscute – ideea artistului poate fi asimilată cu un vizitiu şi un automobil. Intermediarul între aceştia este calul. Or, fără cal, vizitiul aşezat pe scaun, nu poate acţiona, aşa cum fără braţe artistul nu poate modela pământul. Acesta este rolul intermediarului în comparaţiile precedente. Să revenim la artistul nostru şi la statueta să presupunând că materia ar fi pliata impulsurilor mâinii şi statueta ar fi terminată. Ce este de fapt aceasta statuetă, decât o imagine fizică a ideii pe care artistul o are în creier. Mâna

a făcut oficiul unui mulaj în care materia a fost modelată, şi asta este adevărat încât, dacă un accident va strica statueta de pământ, artistul va găsi forma iniţială mereu existenţa în creierul său şi va putea reface o nouă statueta, imagine mai mult sau mai puţin perfectă a celei ieşite din model. Există totuşi un mod de a preveni pierderea statuetei terminate, este mulajul acesteia. Prin mulaj se obţine un negativ alincercarii de reproducere, aşa încât materia ce va ieşi din mulaj va manifesta mereu forma primitivă fără că artistul să intervină vreodată. Este suficient deci, că există un singur negativ al ideii originale şi multe imagini pentru aceste idei, imagini mereu identice unele cu altele, luând naştere prin acţiunea acestui negativ asupra materiei. Ei bine, fiecare formă organică sau anorganică care se manifestă simţurilor noastre este o statuetă a unui mare artist care se numeşte creator, sau mai degrabă care vine dintr-un plan superior pe care îl numim planul creaţiei. Dar în acest pan al creaţiei primordiale nu sunt decât idei, principii, la fel ca în creierul artistului. Între acest plan superior şi lumea noastră fizică, există un plan intermediar menit să primească impresiile din planul superior şi de a le realiza acţionând asupra materiei, la fel cum mâna artistului este menită să primească impresiile din creier şi să le fixeze asupra materiei. A acest plan intermediar între principiul lucrurilor şi lucrurile în sine, este ceea ce se cheamă planul astral. Ceea ce nu se

reprezintă totuşi, este că acest plan astral este într-o regiune metafizică imposibil de perceput altfel decât prin raţiune. Noi nu am şti să repetăm că totul este închis în natura la fel de bine ca şi în om şi că fiecare fir de iarbă duce cu el planul său astral şi planul său divin. Necesitatea analizei ne obligă să separăm lucruri absolut conexe. Noi venim să determinăm calitatea intermediarului acestui plan astral, şi aceasta nu e totul.

Dacă am înţeles bine această comparaţie, este uşor să înţelegem ceea ce în ocultism înseamnă creaţia formelor. Fiecare lucru este mai întâi creat în lumea divină în principiu, adică în puterea forţei analogă ideii la om. Acest principiu trece atunci în planul astral şi se manifestă în negativ. Adică tot ce era luminos în principiu devine obscur şi reciproc, tot ce era obscur devine luminos, nu este imaginea exactă a principiului care se manifestă, este mulajul acestei imagini. Mulajul, odată obţinut, creaţia în astral este terminată. Aşadar, este începera creaţiei în planul fizic, din lumea vizibilă. Forma astrală acţionând asupra materiei da naştere formei fizice, cum mulajul da naştere la această statuetă. Şi astralul, poate să nu schimbe tipurile cărora le da naştere, mai mult, mulajul nu schimba imaginea pe care o reproduce. Pentru a modifica formă, va trebui să creăm un nou tipar, este ceea ce va putea să facă Dumnezeu imediat şi omul mediat. Dar să nu anticipăm. Pentru a reveni la punctul nostru de plecare, constatăm în definitiv, că imaginea fizică

reproduce exact principiul divin, care i-a dat imediat naştere, astralul nu a avut altă utilitate decât cea de a multiplica la infinit, fără a avea nevoie să recurgă la artistul primitiv, principiul fiind punctul de plecare al creaţiei. Să notăm totuşi că, creaţia în planul fizic pe care noi o expunem, geneza, după ocultism, este mai detaliată decât am fi făcut-o. Analiza ne conduce în definitiv la 22 sfere de acţiune, planul divin, planul astral, planul fizic înseamnă într-adevăr trei sfere active, trei sfere pasive şi o sferă echilibrată, ar fi 3X7 sfere plus totalizanta universală, ceea ce ar face 22. Dar cadrul nostru se supune la claritate şi triunitatea are meritul de a fi mai clară decât metodele de expunere; de asemenea noi vom tinde acolo. Pentru a rezuma ceea ce vrem să spunem despre subiectul celei de-a doua proprietăţi a planului astral, prin care cititorul se raportează la diverse operaţii ale fotografiei, el va avea o imagine fidelă despre ceea ce s-ar putea înţelege prin creaţie în cele trei lumi. Într-adevăr, peisajul de reprodus este imaginea unui pruncipiu al creaţiei lumii divine. Acest peisaj după ce a trecut prin cameră obscură, devine un negativ, o imagine negativă a realităţii, imagine în care albul este negru şi negrul este alb. Dar, o nouă serie de manipulări vor primite fotografului să extragă din această imagine negativă o serie de încercări pozitive reproducând exact peisajul iniţial. Adăugaţi că natura reproduce culorile, ceea ce nu face încă fotograful, veţi avea în imaginea iniţială

tipul de lume divină, în imagine negativă, tipul de lume astrală şi în încercarea pozitivă, tipul de lume fizică.

FLUIDELE – Dar voi mă puteţi opri şi să-mi spuneţi, toate aceste operaţiuni de care ne-aţi vorbit nu se realizează singure. Trebuie agenţi, n-ar fi ca degetele mâinii; pentru a face mulajul vostru, clişeul fotografic sau toate aceste lucruri care vă întreţin. Care sunt deci agenţii lumii astral. Pentru că am vorbit de fotografie, să ne urmăm studiul cu această comparaţie pentru a răspunde la întrebarea precedentă. Avem de considerat două acţiuni principale:

— Transformarea peisajului nostru în imagine negativă

— Transformarea imaginii negative în încercări pozitive.

Să ne amintim bazele noastre analogice; peisajul de reprodus este imaginea. Principiului emant de lumea divină, clişeul negativ sensibilizat, reprezintă reproducerea Principiului în astra, l încercarea reprezintă realizarea Principiului în fizic. Iată peisajul, în faţa noastră şi pe de altă parte iată clişeul pregătit să primească impresii. Aceasta n-ar fi oare suficient, ştim bine că nu, pentru că dacă s-ar face noapte n-am obţine nimic. Între peisajul şi clişeul nostru trebuie un intermediar. Acest intermediar va fi în cazul de faţă, un fluid imponderabil, Lumina. Vom condensa puţin din această lumină într-un loc obscur. Camera obscură şi fascicolul de lumină

transformat prin trecerea sa bruscă din mediul său natural la acest nou mediu de-a lungul, unei mici găuri sau a unui obiectiv ce va manifesta pe clişeul nostru o imagine răsturnată peisajului. Dar această imagine nu este acolo decât în puterea fiinţei. Pentru a o face să apară lumina primitivă este din păcate inutilă şi chiar dăunătoare. Într-o cameră obscură sau luminată de raze particulare, clişeul nostru va suferi acţiunea fluidelor fizico-chimice particulare. Sub această influenţă, imaginea negativă a peisajului ar apărea, şi poate din păcate suferi acţiunea luminii fără pericol. Mulajul nostru a creat şi aşadar facem din nou apel la fluidul primitiv, lumina atât de dăunătoare în astral. Această lumină acţionează asupra unei paturi de substanţă sensibilă, aşezată sub clişeul nostru, va manifesta în planul real imaginea pe care acţiunea câtorva fluide chimice o vor face stabilă.

Să rezumăm – Avem două feluri de operaţiuni, operaţiunile făcute la lumină şi cele făcute în absent acesteia. Trecând alternativ de la unul din aceste cazuri la altul, diversele operaţiuni fotografice se întâlnesc. În operaţiunile făcute la lumină, fluidul este cel care acţionează, dar atunci nimic nu este stabil. Imaginile obţinute sunt invizibile sau sunt tranzitorii, totul este în puterea fiinţei, în principiu. Dar când noi fluide vin să acţioneze la adăpostul acestei lumini, în laborator şi ceea ce era în puterea fiinţei se realizează în negativ şi pozitivul care era tranzitoriu devine

permanent. Deci, trecând alternativ fluidele lumii divine în fluidele lumii astrale, prin care fiinţele şi lucrurile sunt create, dacă comparaţia noastră este justă. De altă parte, fluidele lumii divine sunt creatoare şi cele ale lumii astrale sunt conservatoare, consecinţă a comparaţiei noastre, care răspunde exact la învăţăturile ocultismului.

AGENŢII – ELEMENTALE, ELEMENTARE – În afară de fluide, fluidele creatoare, a Arhetipului şi a fluidelor conservatoare ale astralului, există aferenţi particulari acţionând fluidele. În comparaţia noastră precedentă, degetele operatorului, miile de celule care întreţin mişcarea şi viaţa acestora reprezintă agenţii despre care vorbim. Fiind ştiut că tot ce este vizibil este manifestarea şi realizarea unor idei invizibile, ocultismul ne învaţă că există în natura o ierarhie de fiinţe psihice, la fel cum există în om, de la celula osoasă la celula nervoasă, trecând prin hematii, o adevărată ierarhie de elemente figurate. Fiinţele psihice care populează regiunea în care acţionează forţele fizico-chimice au primit numele de elementale sau spirite ale elementelor. Ele sunt analoge globulelor sanguine şi mai ales leucocitelor omului. Aceste elementale care acţionează în paturile inferioare ale planului astral sunt în raport imediat cu planul fizic. Această problemă a elementelelor, care se supun voinţei bună sau rea care le dirijează, care sunt iresponsabile de actele lor fiind inteligente, a stârnit polemici în ultimul timp. Citatele autorilor

pe care le vom da vor dovedi că ocultismul a cunoscut şi însemnat de-a lungul timpului, existenţa entităţilor astrale. Mai mult, este suficient a se aminti că în planul nostru fizic, un animal inteligent cum este câinele, joacă acelaşi rol. Câinele unui tâlhar, nu va ataca oare un om cinstit sub impulsul stăpânului, şi câinele fermierului nu se va arunca oare asupra hoţului care vrea să intre în ferma. În cele două cazuri, câinele ignora dacă are de a face cu un om cinstit sau cu un bandit; el este iresponsabil de actele sale şi se mulţumeşte să se supună stăpânului care rămâne singurul responsabil. Acesta este rolul elementalelor în astral; subjugarea elementalelor nu poate fi comparată decât cu acţiunea disciplinei militare, Şeful armatei a ştiut să grupeze în jurul său prin devotament sau frică, fiinţe conştiente şi responsabile care au vrut să aservească voinţa lor celei a şefului, sau au fost obligaţi să o facă Această a doua acţiune este mai dificilă decât cea a câinelui. Este la fel în astral sau elementalul nu se supune decât prin devotament sau prin frică, dar rămâne liber să reziste voinţei. Elementalele sunt în circulaţia aproape continua în fluidele astralului. În plus aceste entităţi exista de altfel cu avizul tuturor prezicătorilor. Acestea sunt Inteligenţele directoare formate prin spiritul oamenilor care au suferit o evoluţie considerabilă. Aceste fiinţe „analoge celulelor nervoase din centrele simpatetice ale omului, au primit denumiri diferite

în toate cosmogoniile anticilor. Noi ne mulţumim doar să le arătăm existenţa. Se mai găsesc, după învăţătura Kabbalei, în planul astral, entităţi dotate cu conştiinţă, acestea sunt restul oamenilor care tocmai au murit şi a căror suflet nu a suferit încă toate evoluţiile sale. Aceste entităţi se numesc elementare. Elementarele sunt deci entităţi umane evoluate, în timp ce elementalele nu au trecut prin umanitate, ceea ce este împotrant de reţinut.

IMAGINEA ASTRALĂ – Teoria imaginilor astrale este una din cele mai particulare între cele expuse de ocultism, pentru explicarea fenomenelor cele mai stranii. À propos de exemplul nostru cu artistul şi statueta să am văzut că una dintre funcţiile planului astral este de a păstra tipul formelor fizice şi de a le reproduce la fel cum mulajul păstrează şi reproduce forma statuetei noastre. Această proprietate vine din acest fapt, încât planul astral poate fi considerat că o oglindă a lumii divine care reproduce în negativ ideile principiilor, origine a formelor viitoare. Dar ocultismul ne învaţă că fiecare lucru sau fiinţă proiectează o umbră asupra planului fizic, la fel cum proiectează un reflex asupra planului astral. Când un lucru sau o fiinţă dispare, reflexia în astral persistă şi reproduce imaginea acestui lucru sau acestei fiinţe, astfel cum această imagine era la momentul precis al dispariţiei. Fiecare om lăsa deci în astral o reflexie, o imagine caracteristică, în moarte, fiinţă umană suferă o

schimbare de stare caracterizată prin distrugera coeziunii care menţine unite principiile de origine şi de tendinţa foarte diferite. Corpul fizic sau învelişul carnal se reîntoarce în pământ, în lumea fizică de unde a venit. Corpul astral şi fiinţă psihică luminată de memorie, inteligenta şi voinţa amintirilor şi a acţiunilor pământene trec în planul astral mai ales în regiunile sale mai înalte unde el constituie un elementar sau un spirit. Suma aparenţelor cele mai nobile ale fiinţei umane degajează memoria lucrurilor terestre, în timp ce somnambulul a degajat amintirile stării de veghe, într-un cuvânt idealul pe care fiinţa umană s-a creat de-a lungul vieţii devine o entitate dinamică care nu are nimic comun cu Eul actual al acestui individ şi trece în lumea divină. Acest ideal mai mult sau mai puţin elevat va fi sursa existentelor viitoare şi va determina caracterul. Punând în relaţie aceste imagini astrale se regăseşte toată istoria civilizaţiilor şi a fiinţelor dispărute. O descoperire recentă, cea a Psihometriei, a venit să arate că aceste afirmaţii ale ocultismului corespund la realităţi absolute. Presupuneţi că reflexia voastră într-o oglindă persista, după plecarea noastră cu culoarea sa, expresiile sale şi toate aparenţele sale de realitate şi veţi avea o idee despre ceea ce s-ar putea înţelege prin imaginea astrală a unei fiinţe umane. Anticii cunosc perfect aceste date şi numind umbra imaginii astrale, care evolua în regiunile cele mai inferioare ale planului astral, entitatea personală,

Eul care evolua în regiunea superioară a astralului şi în sfârşit spiritul propriu şi idealul superior al fiinţei. Cei increduli sau cei care spun că ocultismul este o invenţie modernă, să-l citească pe Ovidiu. În invocarea unei fiinţe defuncte, va trebui deci să fim atenţi dacă are de a face cu imaginea astrală sau cu Eul său adevărat. În primul caz, fiinţă invocată se va conduce ca o reflexie într-o oglindă. Va fi vizibil că va putea face gesturi, va fi fotografiabil, dar nu va vorbi. Aşa este fantoma lui Banco din Macbeth, fantoma vizibilă doar pentru rege şi care nu scoate niciun cuvânt. Shakespeare era puternic potrivind învăţăturile ocultismului.

În al doilea caz, fiinţă invocată va vorbi şi mai mulţi muritori vor putea să o vadă în acelaşi timp. Este cazul fantomei pusă în acţiune de Shakespeare în Hamlet. Fenomenele spiritiste, zise ale materializării, erau cunoscute din toate timpurile. Agrippa, în secolul all XVI-lea da o teorie completă despre ocultism în Filosofia sa ocultă. Dacă totuşi secolul al XVI-lea părea încă apropiat, cititorul poate citi toate detaliile unei evocări despre ocultism, în Homer, Odiseea, cantul XI, unde imaginea astrală are un nume.

REZUMAT – Rezumând, planul astral intermediar între planul fizic şi lumea divină presupune:

— Entităţile directoare prezidând mersul a tot ce evoluează în astral. Aceste entităţi psihice sunt formate din oameni superiori ai umanităţii,

evoluaţi din propria lor iniţiativa, Spiritele directoare ale Kabbalei.

— Fluide particulare formate dintr-o substanţă asemănătoare electricităţii, dar dotate cu proprietăţi psihice, lumina astrală.

— În aceste fluide circula fiinţe diferite, susceptibile de a suferi influenta voinţei umane, Elementalele.

— În plus, aceste principii proprii planului astral, noi le găsim încă, formele viitorului gata să se manifeste în planul fizic, forme constituite prin reflexe în negativ a ideilor creatoare ale lumii divine.

— Imaginile astrale ale fiinţelor şi lucrurilor, reflexie în negativ a planului fizic.

— Fluidele emanate de voinţa umană sau de lumea divină şi acţionând în astral.

— Corpuri astrale ale fiinţelor suprain car câte de materialitate, sinucisi, ale fiinţelor în curs de evoluţie, elementare şi a entităţilor umane traversând astralul, ar fi pentru a se încarna – naşterea, ar fi după ce au fost descărnate – moartea. Putem de asemenea să întâlnim corpuri astrale de adepţi sau de vrăjitori în perioada de experimentare.

EVOLUŢIA ŞI INVOLUŢIA – Fluidele care circulă în om urmează în mersul lor mai multe direcţii determinate. Aceste direcţii sunt stabilite după situaţia respectivă şi funcţia centrelor de acţiune principale ale acestor fluide. Se numeşte evoluţie, mersul urmat de un fluid pentru a se

ridica de la un centru inferior ca abdomenul, la un centru superior ca pieptul. Se numeşte involuţie, din contră, mersul urmat de un fluid pentru a se lăsa dintr-un centru superior cum este capul, într-un centru inferior ca pieptul. Este deci în fiinţă umană o evoluţie şi o involuţie, despre care vom spune câteva cuvinte. Fiecare centru este prevăzut cu organe care primesc mai multe cursuri fluidice. În fiecare centru este mai întâi un curs venit din exterior şi care se întoarce după ce a traversat centrul – alimente – pentru abdomen, aer pentru piept, senzaţii pentru cap. Este un curent fluidic venit din centrul inferior, adică evoluat.

Rezultatul acţiunii unui centru va depinde deci de trei factori:

— Calitatea organelor receptoare sau transformator

— Calitatea curentului venit din exterior

— Calitatea curentului evoluat

Astfel, calitatea materială şi dinamică a sângelui este în întregime legată de calitatea organelor receptoare, plămân, de o parte, la calitatea chilului, pe de altă parte, şi în sfârşit la calitatea aerului inspirat. Adepţii doctrinei evoluţiei constata că în Natură, şi ei ar putea adăuga şi în om, se constată o progresie a formelor şi forţelor de la planurile inferioare până la cele mai superioare. Dar care este oare cauza acestei progresii, de ce se produce expulzarea în lumea zisă a necunoscutului şi totuşi un pic de

atenţie permite să se întrevadă această soluţie. Iată o bucată de aliment introdusă în organele digestive. Ea nu va deveni asimilabila decât când va suferi o evoluţie particulară, o va transforma în materie organică umană, adică în chil. Pozitivistul s-ar mulţumi să constate această evoluţie punând-o la socoteală din mersul fatal al organismului fără a merge mai departe. Or ne întrebăm care este cauza intimă a funcţionării organelor digestive. Nu este oare afluxul sanguin pe de o parte şi afluxul de forţă nervoasă motrice pe de altă parte. Aceşti doi curenţi vin din centrele superioare, primul din piept, al doilea din cap. Pentru că există o dublă involuţie de forţe acţionând asupra organelor digestive, că evoluţia alimentului în chil să se producă sau pentru a reduce aceste fapte la o lege. Toată evoluţia este precedată de o involuţie. Ceea ce se produce în microcosmos, se produce analog şi în macrocosmos, şi cheia evoluţiei naturale nu rezidă în constatarea schimbărilor formelor, ci în căutarea forelor involuţiei generatoare de aceste schimbări ale formelor.

REÎNCARNAREA – Spiritul nemuritor al omului plăteşte într-o existenţa, greşelile pe care le-a comis într-o existenţă anterioară. În timpul vieţii terestre noi ne făurim destinul nostru viitor. La moartea corpului material, spiritul trece de la un stadiu inferior la unul superior, el evoluează. Din contră, când naşterea într-un nou corp se va produce, spiritul trece de la un stadiu superior la

unul inferior, el involuează. Dar în timpul acestor serii de involuţii, Universul fizic, astral şi psihic îşi urmează mersul înainte în timp şi în spaţiu, până într-atât încât aceste serii ascendente şi descendente pe care le suferă spiritul nu sunt perceptibile decât pentru el şi nu acţionează cu nimic asupra progresului general al Universului. Este ceea ce ne arată de exemplu vaporul care îşi urmează calea înainte fără a ţine seama de ascensiuni şi coborâri în care pot să fie luaţi pasagerii diverselor clase ale căror cabine sunt etajate în navă. Libertatea pasagerilor este totală deşi circumscrisa de mersul înainte al vaporului care îi duce pe toţi. În timpul evolutiei-moarte şi a involutieinastere pe care le suferă spiritul nemuritor, fiinţă parcurge diferite clase sociale depinzând de conduită să din existentele anterioare. Între reîncarnări, Spiritul nemuritor trece de la starea de fericire corespunzând idealului care s-a creat în timpul încarnării sale. Un bogat care şi-a folosit rău bogăţia, un om puternic care a abuzat de puterea sa, se reîncarnează în corpul unui om care va avea de luptat aproape toată viaţa contra adversarilor să-i Aceasta adversitate nu vine de la Dumnezeu, ci vine de la modul în care a făcut spiritul uz de voinţa sa în existentele anterioare. Dar în timpul acestei încarnări, spiritul ar putea prin răbdare şi îndărătnicie în lupta să recucerească în parte locul pierdut. Progresul există deci pentru general şi ca urmare el există mediat pentru fiecare fiinţă

particulară. Dar imediat, fiecare fiinţă este susceptibilă de a urca sau de a coborî pe scara socială, fie în timpul vieţii, fie după reîncarnarea sa.

PRACTICĂ – Ştiinţa ocultă propovăduită în sanctuarele antice se diviza în patru mari secţiuni:

— Studiul şi mânuirea fiinţelor şi forţelor elementare sau Alchimia

— Studiul şi mânuirea forţelor astrale sau Magia

— Studiul forţelor Empiricului şi relaţia lor cu Teurgia

Fiecare dintre aceste secţiuni au subdiviziuni speciale. În zilele noastre, puţine dintre aceste învăţăminte practice au fost regăsite şi au fost puse în scenă de către profani sub denumirea de Magnetism, Hipnotism, Spiritism, Telepatie, Psihometrie şi Vrăjitorie. Vom trece în revistă legăturile acestor studii moderne cu învăţăturile ocultismului. Omul, printr-un antrenament special al respiraţiei, poate acumula în el dinamismul nervos. Prin rugăciune, el spiritualizează această forţă acumulată prin cuvânt, o concretizează şi prin Acţiune şi Voinţa o dirijează în afara lui. Zdruncinarea nervoasă determinată prin această serie de antrenamente produce o stare specială, stare în care o parte a corpului astral se exteriorizează şi poate acţiona de la distanţă. Această acţiune este atunci conştientă şi răspunde fachirismului hinduşilor sau magiei anticilor. Dar, în cea mai mare parte a cazurilor actuale această

acţiune este semiconştienta sau inconştientă cu totul, experimente ale mediumurilor, şi obiectele vor putea fi ţinute la distanţă şi fără contact sub această influenţă. Aceste fenomene sunt analoge celor iubitori de a acţiona la distanţă şi fără contact, şi chiar să traverseze anumite substanţe materiale, obiecte metalice; dar aici, iubitorul este înlocuit de o fiinţă umană şi corpurile astrale ţin loc de modificarea câmpului magnetic. Fenomenele Magnetismului modern sunt produse de acţiunea corpului astral al unei fiinţe umane asupra corpului fizic. Această putere de acţiune era descrisă în secolul al XVI-lea de Agrippa, în capitolul sau de vrăjitorie. Este posibilitatea pe care o are corpul astral de a se exterioriza, în care se raportează ideile anticilor asupra farmecelor şi a acţiunii la distanţă, idei confirmate de curând prin experienţele hipnotice ale telepsihiei şi prin ultimele lucrări ale lui M. De Roches, Iniţieriaprilie 1892. Psihurgia studia invocarea sufletelor şi acţiunea lor asupra microcosmosului. Chemarea spiritelor putea duce la imagini astrale sau Elementare. În primul caz, un antrenament specific punea invocatorul în stare de somnambulism semiconştient, adică deschidea în ochii săi lumina astrală, respectând restul organismului. Aproape toate fenomenele moderne ale Telepatiei intra în acest caz. În al doilea caz, invocatorul era izolat electric prin haine şi pământ şi psihic de lumea astrală prin care atrăgea fiinţele în mijlocul invocării mentale ajutată de

substanţele capabile să mărească dinamismul fiinţelor. În acest caz sufletul invocat se înconjura de fluidul astral, se înconjura de un mic corp de aer, cum spun anticii, care îi permite să se facă vizibil şi să se materializeze. Substanţa constituind aceste fluide care înconjoară fiinţă invocată are multe asemănări cu electricitatea, dincolo de punctele magnetice care se foloseau în aceste moduri de invocaţii. Azi, empirismul mai complet a înlocuit aceste ritualuri ale ocultismului bazate pe cunoaşterea aprofundată a problemei. Şedinţele materializării spiritelor sunt foarte rare, nu sunt produse prin voinţa şi astea sunt cel mai adesea entităţi astrale care conduc fenomemele, de altfel foarte veritabile care iau naştere. Un alt procedeu de invocare constă în înlocuirea Eului unui subiect antrenat prin Personalitatea invocată. Sibilele antichităţii, ale căror furori corespundeau la manifestările moderne ale crizei isterice, de la mediumuri şi incarnaţie, subiecte somnambulice având subiect un antrenor particular. Ocultismul ne-a învăţat mereu posibilitatea pe care o au entităţile astralului de a utiliza fiinţele umane pentru comunicaţiile lor. Evocarea imaginilor astrale a cărei existenţă este afirmată de ocultism de mult timp, vine să fie miza la ziua experimentului în lumea profana prin descoperirea Psihometriei. Multe experienţe făcute sub ochii noştri, la Paris, au putut să ne convingă de realitatea faptelor observate în America şi în Germania.

Rezumând – Toate aceste fenomene de deplasare a obiectelor fără contact, de apariţie a persoanelor decedate, dematerializare sau de incarnaţie, de telepsihie şi telepatie se raportează aproape toate la Psihurgia anticilor. Ei sunt bazaţi pe faptul că aparatele fizice generatoare a forţelor studiate până în prezent, sunt înlocuite de o fiinţă umană care a suferit o zdruncinare nervoasă, adică printr-un aparat psihic generator de forţe încă nedefinite. Dincolo de condiţiile atât de dificile ale experimentării, dincolo de fraudă, de născocire, orgoliul mediumurilor, nu este nimic supranatural în asta, nu este decât natural, un pic mai elevat decât cel pe care-l cunoaştem, şi asta-i tot. În câteva sate se găsesc încă vrăjitori producând fenomene serioase. Vrăjitorul, a păstrat rămăşiţele vechilor practici ocultiste servite de o voinţă exersată prin singurătate.

El manevrează fluidele magnetice şi psihice cu destulă putere. Vrăjitorul este pentru ocultist ceea ce este muncitorul pentru inginer. Muncitorul ştie să-şi facă piesa după regulile pe care le-a învăţat la atelier; dar el nu ştie calculele matematice teoretice. La rândul său, inginerul capabil să stabilească regulile care trebuie să-l conducă pe muncitor, ar fi puternic încurcat dacă ar trebui el însuşi să facă o piesă completă. Astfel, vrăjitorul produce în câteva feluri mecanic fenomene oculte pe care ocultistul le cunoaşte raţiunea de a fi şi teoria. Ocultistul practicant, care are câţiva reprezentanţi în Africa şi în India

este comparabil inginerului care cunoaşte practic mai multe meserii şi care are o serioasă învăţătură. De asemenea să vedem deşertăciunea celor care se intitulează magi în epoca noastră şi care sunt incapabili să producă fenomene psihice de ultim rang. Aceasta ne face să aducem câteva cuvinte operaţiunilor practice ale ocultistului. În general, principiul director în toată operaţiunea este voinţa umană, modul de acţiune, unealta folosită şi fluidul astral uman său natural, scopul atins şi realizarea, în planul fizic – inginerul – a operaţiunii întreprinse. Ceremonialul, dificultăţile acumulate prin ritual, simbolurile, constituie procedeele cele mai elementare de antrenament ale voinţei umane. Igiena fizică, animica şi psihică sunt destinate antrenamentului corpului astral, la fel şi parfumurile. Din contră, folosirea sabiei, a cercului şi a talismanelor, precum şi cuvintele proferate cu forţă sunt destinate acţiunii asupra astralului din natură şi asupra fiinţelor care-l populează. Problemă magică constă în a obţine conştient şi fără medium toate fenomenele obţinute de spiritismul modern în siintele lui obscure. Trebuie deci că o parte a corpului astral a operatorului să fie proiectată în afară şi găseşte un sprijin în substanţele dispuse a avea un astfel de efect. Şi operatorul nu trebuie niciodată să piardă conştiinţă, căci astfel acesta ar fi nu numai un ocultist practicant, ci un subiect şi un medium inconştient. Acest rezultat al acţiunii conştiente asupra astralului este zilnic obţinut în India.

Folosirea subiectelor magnetice facilitează mult operaţiunile magice permiţând supresia victimei, pe care corpul astral ar fi utilizat-o şi permite obţinerea de fenomene foarte importante; este ceea ce noi înşişi am putut constata. Gruparea studenţilor serioşi este deci foarte importantă şi este acolo ceea ce se teme în mod particular un autor contemporan, mare artist, dar păcătos om de ştiinţă care, într-un fel de catehism al magiei, îşi îndeamnă elevii să se retragă în singurătate şi orgoliu. Un student în ocultism care lucrează de numai un an, înţelege destul raţiunea de a fi a atâtor îndemnuri pentru care ar fi inutil să insistăm. În rezumat, ocultistul, practic cere o serie de eforturi foarte serioase bazate pe o cunoştinţă destul de aprofundată a forţelor oculte din natură şi din om pentru a merita atenţia cercetătorilor conştiincioşi.

Şi se studiază, ţinându-se cont că nu are nimic împotriva învăţământului pozitiv a stării noastre actuale. Forţele studiate sunt la fel la magnetism şi la electricitate, cu inteligenţa animală. În plus, generatoarele forţelor sunt nişte fiinţe vii în locul maşinilor sau a aparatelor psihice; de aici noile proprietăţi şi noile metode experimentale; dar încă o dată, nimic din toate acestea nu este supranatural pentru că supranaturalul nu există. Vrăjitorul care culege la miezul nopţii plante de pe munte pronunţând cuvinte stranii şi făcând gesturi bizare, nu este mai alienat decât locomotivă care sufla aburi pe

calea ferată Aceasta este o maşină generatoare de forţe psihice, vrăjitorul este o altfel de maşină generatoare conştientă de forţe psihice şi care se antrenează. Când vom ştii să aducem problema la aceste limite juste, experienţele spiritiste vor putea deveni baza inui inatamant realmente ştiinţific. Misticii vor pierde «dar ştiinţa va câştiga». Încă o dată, toate aceste practici atât de stranii şi de noi pentru noi, erau perfect cunoscute în antichitate. Se învaţă în Mistere că omul, care exersa practică psihurgiei şi care ajungea la extaz se inspiră direct din toate cunoştinţele. Ridicându-se numai până la planul astral prin transă, fiinţă devenea capabilă să exerseze puterile profetului. Acest tip de profeţie nu era depistat decât de-a lungul practicilor lungi şi serioase. Toate acestea s-au pierdut sau aproape pentru contemporanii noştri din Occident.

5. Aplicaţiile ocultismului

După ce a parcurs textul precedent, cititorul îşi va spune în mod sigurvin să ne expună un sistem mai mult sau mai puţin ingenios asupra punctelor atât de stranii ale pozitivismului, în cât toate acestea seamănă bine cu metafizică. Citatele autorilor care au trăit în epoci foarte diferite ne arată că acest sistem este foarte vechi şi că umanitatea plictisită de solidă hrană a ştiinţei, revine la dulcegăriile filosofiei la fiecare sfârşit de secol. Cititorul ar avea dreptate dacă scopul nostru era de a-l ţine în acest punct şi de a înlocui prin misticismul filosofic, pesimismul care a

invadat toată generaţia precedentă. Misticismul este la fel de periculos după părerea noastră ca şi materialismul şi studiul ştiinţelor va fi mereu refugiul spiritelor neliniştite sau descurajate. Dar totul este refacerea metodelor de expunere ştiinţifice. Multiplicarea detaliilor şi absenţa unei sinteze generale, zdrobeşte spiritele cele mai eminente şi specializarea se impune la toţi de foarte devreme. Ori, dacă noi spunem la toţi tinerii avizi de muncă şi de noutate: „Întoarceţi-vă fără frică către acest trecut care v-a deformat, căutaţi metodă care a permis Egiptului de a face să se deschidă civilizaţia intelectuală a Greciei, căutaţi căile acestei învăţături în profunzime, filosofia alchimiştilor. Nu este în speranţa de a impune eforturilor lor cunoaşterii unei vechi ştiinţe, arheologice şi mumificate. Nu este sigur, dar este speranţa că ei vor găsi datorită acestui studiu o cheie generală a ştiinţei viitorului, este certitudinea că mergând spre viitor, vor ştii să evite marele pericol al tuturor reacţiilor spiritualiste, clericalismul. Şi noi le vom spune: materialismul moare în ştiinţă ca şi în artă. Simţiţi că aspiraţii noi se trezesc în voi şi conduşi de ideile copilăriei, aveţi nevoie de ideal. Aveţi grijă, clericalismul vă va vorbi de această nobilă figura a lui Iisus din Nazaret, de măreţiile credinţei şi de plăcerile dragostei divine. El nu va înceta să vă îndemne să urmaţi carieră pe care v-o arată şi va acoperi spiritul vostru cu această sumbră tenta care acoperă corpul preoţilor. Dacă învăţământul

cleric nu ar conduce spiritul la sectarism, vrând să impună această gravă eroare, aceea că ştiinţă este singura capabilă să salveze umanitatea şi acest învăţământ nu ar incita la război pentru problemele credinţei, la războiul religiei necunoscut de toată antichitatea, s-ar spune că este păgân în tot orientul. V-aş spune primul: mergeţi să căutaţi acolo idealul vostru, dar conştiinţa nu mă lăsa pentru că aţi fi înşelaţi. Nu este religie mai elevată decât adevărul spunea maharajahul din Benaresi primul caracter al adevărului este acela de a fi sintetic, şi nu sectant. Mergeţi aşadar fără teamă către ştiinţă şi luaţi ca deviză: nici Voltaire nici Loyola. Ştiinţa va face mai întâi din voi materialişti, se ştie. Dar ea vă va înarma astfel contra a tot ce va întreprinde pe viitor clerul, fariseii din ţara voastră. Veţi fi primii care veţi vrea să ieşiţi din miopia intelectuală pe care o impune pozitivismul adepţilor să-i şi atunci nu ezitaţi: studiaţi învăţăturile trecutului şi vă veţi face propria credinţă prin raţiune şi prin ştiinţă. Ocultismul nu merge prin caracterul său arheologic, el va merge prin studiul pe care-l face fenomenelor stranii produse în zilele noastre. Nu se stabileşte o doctrină ştiinţifică asupra unei pietre vechi, mai ales asupra credinţei unui isteric care se dedublează. Ocultismul nu merge decât prin aplicaţiile sale. Este pentru că cei ce studiază ştiinţa ocultă, poate aduce metode noi artistului la fel de bine ca şi savantului, omului politic sau filosofului, încât ocultismul poate fi studiat de

nişte oameni serioşi. Acestea sunt aplicaţiile sale în viitor, care permit să-l apărăm pe fată în epoca noastră. În acesta ultima parte a expunerii noastre, vrem să abordăm pe scurt aplicaţiile ştiinţelor oculte la câteva probleme ştiinţifice şi filosofice ale lumii contemporane. Vom sfârşi indicând starea actuală a mişcării provocate în Franţa de către ocultism în ultimii ani. Problema care-l interesează pe om în general, este el însuşi. Ce suntem noi şi prin urmare, unde mergem şi de unde venim. Viaţa are un scop? Suntem liberi sau determinaţi? Există o sancţiune pentru faptele noastre bune sau rele? Există chiar acţiuni care ar fi bune şi altele care ar fi rele? La acestea materialismul răspunde: noi suntem produsul unei evoluţii materiale şi agregatul de celule care formaza eul nostru ar dispărea în moarte, formând alte organisme. Noi venim din întâmplare şi mergem spre neant. Facultăţile şi acţiunea noastră depind de mediu, de ereditate şi de organele noastre. Noi n-am fi fiinţă mai responsabilă decât traseul unui autobuz care loveşte un imprudent, sau ţigla căzută de pe acoperiş care omoară trecătorul. Răul sau binele sunt cuvinte inventate de mândria noastră pentru a ne satisface vanităţile. Jandarmul este sancţiunea morală cea mai elevată, omul, fiind astfel compus dintr-un principiu abject, corpul fizic. Catolicismul ne învaţă că noi suntem formaţi dintr-un corp muritor şi fără valoare şi dintr-un suflet nemuritor. Unul vine din pământ, este

corpul şi în el se va reîntoarce, celălalt vine de la Dumnezeu şi el va merge după moarte în Paradis să asculte cântecul îngerilor şi să admire un Dumnezeu antropomorf, dacă el a fost cuminte, sau în Infern pentru eternitate dacă a fost rău. Dacă el a fost neutru şi a avut câteva păcate uşoare, Purgatoriul îl aşteaptă pentru câteva miliarde de ani numai. Restul este pe măsură şi capabil să satisfacă pe deplin inteligenţele mijlocii. Dar, anatomistul şi psihologul se întreabă cum acest principiu atât de pur poate să acţioneze rectul sau să facă loc dulcegăriilor chilificării. Între cele două extreme, filosofia zisă spiritualista, face istoria şi critică, ceea ce aste foarte înţelept. Or, ocultismul înţelege să aducă o serie de ipoteze susceptibile de a explica raţional constituţia omului, la fel de bine că filosoful sau psihologul.

Existenţa, nu ca o entitate a metafizicii, dar cu titlu de realitate psihologică a unui principiu de acţiune intermediar între organele fizice şi facultăţile intelectuale permite rezolvarea a celei mai mari părţi din problemele puse. Materialismul are perfectă raţiune în afirmaţiile sale, dar se opreşte la studiul corpului fizic; spiritualistul este de asemenea în adevăr, dar el se opreşte la studiul spiritului conştient. Ocultistul cercetează nu ca să distrugă ci ca să unifice eforturile filosofiei celor două ştiinţe. Scopul vieţii, spune el este de a-şi face ea însăşi destinul viitor, căci omul este liber în cercul fatalităţii sale, la fel ca pasagerul vaporului care este liber în cabina sa. Tot ce există

are dreptul la respectul nostru, corpul fizic, la fel ca spiritul. Misticismul este o pierdere a echilibrului moral, la fel de mare ca senzualismul. Pedeapsa actelor noastre noi înşişi ne-o creăm, noi suportam greşelile acţiunilor noastre rele din viaţa asupra bunurilor materiale, este o existenţă în care ne vom reîncarna. Doctrina reîncarnării, fie în acest pământ, fie într-un alt loc din spaţiu, dat ca pedeapsa morală pentru actele noastre şi ca origine a existenţei noastre în societate, a fost mereu însemnată pentru ocultism. Fiecare dintre aceste principii constituind omul vine dintr-un plan de acţiune diferit. Corpul fizic vine din lumea fizică şi se întoarce acolo. Corpul astral vine din planul astral. Fiinţa fizică este o combinaţie a corpului astral cu spiritul. Este steaua eului actual care nu va fi eul existenţei apropiate. În moarte omul schimba starea şi nu locul. El realizează idealul pe care şi l-a făurit în ultima sa existenţă şi acest ideal subzista având în vedere că a fost susţinut cu intensitate. Apoi entitatea spirituală se reîncarnează şi urmează astfel evoluţia individuală, urca şi coboară în scara socială, dar progresează fără voie; căci întreg sistemul evoluează către reîncarnarea finală. Progresul există pentru generalitate dacă el pare a nu exista pentru individ. Dar evoluţia pentru fiinţa rela trebuie să fie colectivă. Colectivitatea are acelaşi legi de existenţa a bolii şi a morţii indivizilor. Omul este pentru umanitate ceea ce este celulă pentru corpul omenesc. Există deci o ştiinţă a socialului,

o anatomie şi o fiziologie a naturii ignorată de politicienii noştri contemporani şi la reedificarea cărora lucrează un număr de ocultişti. Societatea este o fiinţă completă având organe economice sau abdominale, juridice sau toracice şi învăţate sau cefalice. Ştiinţa societăţii, a evoluţiei sale şi a transformării normale sau patologice, este aici adevărata cheie a istoriei pentru cel ce va şti să aplice la această ramură a ştiinţei umane, învăţăturile ocultismului, tradiţia istorică privind cunoştinţele vechi din Lemuria şi Atlantide, aşa încât legea evoluţiei reselor generale fiecare şi la epoci fixe printr-un continent particular, apoi nimicite în mod egal la epoci fixe printr-un cataclism cosmic, această tradiţie este abia bănuită de contemporani.

Triunitatea omului, identitatea legilor fiziologice şi psihologice ale individului şi ale colectivului; pedeapsa morală dată prin reîncarnare; progresul social şi libertatea de a vrea sau de a decădea în cercul fatalităţii; pentru individ, omul, factor personal al norocului şi a ghinionului său, fără a avea de suferit după moarte; o altă judecata decât cea a idealurilor pe care le-a manifestat conştiinţa sa; Iată, acestea sunt rezumate punctele principale aduse la zi de ştiinţă ocultă, în ceea ce priveşte omul. Adăugarea existenţei fiinţelor androide formate în planul divin prin fuziunea spiritelor surori, teoria imaginilor astrale a elementarelor şi a invocaţiei au arătat cum ocultismul explica fenomenele care

derutează atât pe savanţii noştri contemporani, aproape toţi bazaţi pe principiile materialiste. Extinderea anatomiei şi fiziologiei prin crearea anatomiei fiziologice şi a fiziologiei sintetice, creaţie aproape întreaga a psihologiei prin studiul facultăţilor normale şi transcendentale ale fiinţei psihice şi a spiritului conştient, reedificarea istoriei şi creaţia politicii sintetice, a anatomiei şi a fiziologiei sociale, astea sunt principalele aplicaţii pe care studiul omului individual sau colectiv permite să ofere ocultiştilor viitorul. Şi unii tineri pretind că activitatea lor nu are ieşiri. După ce am vorbit atât de bine cât şi de rău de om, ce vom spune despre diferitele aspecte sub care contemporanii noştri ne înfăţişează natură? Hazardul conduce totul. Găurile relatate de ipoteze constituie universul infinit, progresul şi evoluţia şi transformismul acţionează mineralele, vegetalele şi animalele la mică fericire a selecţiei naturale. Toată natură cu forţele sale fizice şi afinităţile chimice evoluează măreţ pentru a ajunge la om, acesta se întoarce în neant şi astfel totul este perpetuitate. Iată foarte timpuriu rezumată învăţătura materialismului. Trebuie să vorbim de învăţătura credinţei catolice? Această învăţătură este considerată ca o dogmă fiind bazată pe o traducere eronată a unei cărţi de fizică scrisă de un preot din Osiris supranumit Moise. Noi nu vorbim de asta, căci colecţia barbarismelor acumulate prin traducători, nu merită asta. Între fizicieni şi filosofi noi vedem

apărând, ocultiştii. La teoria evoluţiei fizicului către psihic, ei adăugă afirmaţia involuţiei psihicului către fizic şi din jocul acestor două curente cea care rezultă este unitatea forţei şi unitatea substanţei, condensate ele însele în unitatea mişcării. Originea, forţa şi substanţa au fost mereu înţelese de alchimiştii deţinători ai tradiţiilor esoterice. În sfârşit, existenţa planului astral, factor şi conservator al planului fizic, intermediar între planul creator şi materie, permite să rezolve multe probleme încă obscure. Relaţiile strânse care unesc macrocosmosul şi microcosmosul dau ocultistului noi facilităţi pentru soluţia acestor probleme prin folosirea metodelor analogice.

A stabili alături de învăţăturile analitice ale contemporanilor despre astronomie, fizică, chimie şi devenite ştiinţe naturale, o serie de opere sintetice unde caracterele generale ale acestor ştiinţe, descoperite cu ajutorul analogiei, ar fi integral aduse la zi, a arăta că una şi aceeaşi lege dirijează toate manifestările naturii, iată încă un nou câmp deschis activităţii cercetătorului care vrea să extindă aplicaţiile ocultismului. Problema existenţei planului astral şi a microcosmosului, stârneşte în epoca noastră certuri pur metafizice. De asemenea nu ne îngreunează asupra acestui punct, trimiţând cititorul la ceea ce avem, atingând arhetipul.

SOCIETĂŢILE – Ocultismul, considerat din punct de vedere al acţiunii asupra fiinţei

individuale, are ca scop înainte de toate dea dezvolta în această funcţie spontaneitatea şi să exalte personalitatea. Iată de ce primele studii trebuie să fie individuale şi făcute în reculegere şi munca. Trebuie să învăţăm a recunoaşte puterea voinţei, dar este numai începutul. Este dinamismul fiinţei care se va pierde dacă nu va fi exersat asupra lumii exterioare. O dată armat, trebuie să poţi fără frică să te lansezi în luptă, trebuie să influenţezi societatea rebelă prin acţiune, prin ştiinţă sau artă. Astfel tânărul cercetător va dori să intre în relaţie cu societăţile ocupându-se de aproape sau de departe de această problem a. El va intra fie într-un grup spiritual, fie într-o societate magnetică, fie într-un grup de studii filzofice. De asemenea trebuie să spunem în final câteva cuvinte despre diverse idei reprezentate şi despre principalele şcoli existând actualmente în Franţa. Mai întâi, ce titlu va lua noul venit?

TITLURI ŞI GRADE – În antichitate, gradele ştiinţifice erau eliberate de facultăţi conferind toate titlurile după probele iniţiatice, aceste grade aveau toate un caracter sacerdotal. Astfel, expresia „Hermes Trimegistus „desemna universitatea centrală ale cărei facultăţi regionale numite temple, erau ramurile. Doctorii din fiecare facultate luau numele de preoţi, preotul lui Esculap, doctor în medicină, preotul lui Apollo, doctor în artă, etc. Mai mult, cele mai înalte grade conferite în diverse centre dădeau titluri succesive – Fiul femeii (licenţiat), Fiul Dumnezeilor (licenţiat

cu drept de predare), Fiul lui Dumnezeu (iniţiator practic şi profesor). În Egipt, Myste şi Epopte echivala cu kabbalişti. În epoca noastră, societăţile secrete au păstrat anumite denumiri sacerdotale. Dar pentru a evita ridicolul, aceste grade sunt în general desemnate printr-o literă M sau prin cifra 18, în afară de cazul, când nu aparţineau unui titlu sau ordin. De asemenea veţi vedea în epoca noastră indivizi care se intitulează magi sau hierofanţi sau fii ai lui adumnezeu, fără a exista adunarea ocultă capabilă să le elibereze asemenea titluri la examen, fiţi siguri că aveţi de-a face cu ignoranţi sau vanitoşi.

OCULTISMUL ŞI SPIRITISMUL – Am vorbit deja adesea în cursul expunerii noastre despre fenomene aşa-zis spiritiste. Existenţa acestor fenomene constituie un fapt de netăgăduit, ca şi existenţa fenomenelor de hipnoză şi sugestie, Dar savanţii care s-au ocupat de aceste fapte, că Crookes şi Lambros, dacă ei au certificat realitatea, au avut mari rezerve privind teoria spiritelor. Este suficient să citim un articol destul de prost documentat de altfel, dar expunând bine ideile savanţilor noştri contemporani. În revistă filosofică din 1 aprilie 1892, autorul este Paul Janet, vom vedea cum teoriile sunt considerate de filosofii contemporani. Este recunoscută insuficientă teoriei spiritelor din punct de vedere al exigentei ştiinţei contemporane care a fost luată să expună ideile ocultismului despre aceleaşi fapte. Ocultismul nu tăgăduieşte posibilitatea de a

comunica cu fiinţe defuncte; dar el restrânge considerabil numărul comunicaţiilor reale. Cea mai mare parte a timpului este vorba de fapte de autosugestie sau de hipnotism în care forţele mediumului şi ale asistentului intervin singure. Dar, ocultismul furnizează din aceste fapte o teorie complicată, abstractă prin câteva puncte pentru anumite inteligente susceptibile să satisfacă un spirit riguros, dar prea puţin simplu pentru multe persoane. Iată că noi sfătuim pe toţi cititorii noştri încă puţin familiarizaţi cu aceste probleme, să studieze mai întâi teoria spiritelor şi să practice spiritismul în mijlocul mediumurilor de care dispun. Şi chiar dacă totuşi spiritismul pare a fi expresia totală a adevărului, dacă această doctrină esenţială este suficientă aspiraţiilor lor, ei trebuie să se păzească bine. Spiritismul înseamnă într-adevăr constituţia palidă a fiinţei umane. Starea de spirit din planul astral este bine descrisă prin legea reîncarnării cu toate consecinţele ei sociale. Este bine expusă, şi un membru al vechii universităţi hermetice din Egipt, recunoştea în această doctrină simplă preliminariile fiecărei iniţieri. Filosofia contemporană cauta în zadar în spiritism o cosmogonie sau o metafizică originală; Dar spiritismul afectează o dragoste atât de intensă prin experimentare şi un dispreţ pentru doctrina metafizică, încât filosoful nu mai are nimic de spus. De asemenea, repetăm, începeţi mereu prin spiritism, şi dacă această doctrină răspunde pe

deplin aspiraţiilor voastre, rămâneţi acolo. Noi nu suntem sectanţi, preinzând posesia exclusivă a adevărului, suntem cercetători independenţi şi toată convingerea noastră merită respectul nostru… Şi uneori, acţiunea constantă a spiritului în producerea acestor fapte, nu va părea atât de evidentă cum am vrea să spunem; dacă remarcaţi analogie între comunicările obţinute şi intelectualitatea mediumului, dacă studiile voastre conduse după principiile pozitivismului, vă duc la studiul legăturii hipnotismului şi a faptelor spiritiste pe care o puteţi constata, atunci abordaţi mai întâi ocultismul, ţineţi cont de teoriile care explica aceste fenomene încă stranii.

Studiul explicării fenomenelor astralului nu este decât o infimă parte a domeniilor ocultismului, am văzut asta. De asemenea, noi am vorbit de aceste fapte pentru a arăta că, dacă mulţi din cei care lucrează actualmente la aplicarea ocultismului la cunoştinţele noastre contemporane, au început prin a studia spiritismul, ceea ce este într-adevăr calea pe care noi îi sfatum cu ardoare pe toţi începătorii să o urmeze. Un ocultist care n-ar cunoaşte teoria spiritelor şi a fenomenelor spiritiste, ar fi sigur o excepţie printre noi. Putem ţine seama ulterior de complicaţiile şi de dificultăţile aparente care le prezintă ocultismul debutanţilor. S-a vrut a se face din ocultişti adversarii spiritelor. De ce? Ocultistul este mai abstract, mai complicat în explicaţii decât spiritismul. De asemenea suntem convinşi că

timpul se va schimba în a pune pe toată lumea de acord.

SOCIETATEA TEOZOFICĂ – Dacă noi îi sfătuim pe cititorii noştri să înceapă fără frică studiile lor prin fenomenele şi teoriile spiritelor, este pentru că ei se vor găsi acolo în prezenţa cercetătorilor a căror sinceritate nu poate fi pusă la îndoială. Din contră, noi sfătuim mare prudenţă dacă ei vin să fie puşi în legătură de aproape sau de departe cu societatea a cărui nume figurează mai sus. Este suficient să ştim că toţi scriitorii francezi sunt retraşi subit din această societate. Noi înşişi am cerut de două ori retragerea dintr-un astfel de mediu., nu vrem s-o mai spunem. Dar dacă vreun cititor vrea să se ocupe de orientalism şi în special de ocultismul din Orient, care se găseşte la Muzeul Guimet, dacă este la Paris şi care se pune în legătură cu direcţia. Dacă nu, să-şi procure publicaţiile în limba engleză şi făcute prin stat, însemnând budismul şi religiile şi filosofiile Indiei. Toate acestea nu-l vor costa nimic şi el va aprofunda serios problema. Apoi dacă va dori să se amuze, că el studiază învăţăturile zis esoterice ale societăţii teozofice, noi suntem convinşi că va fi primul care va asculta sfatul pe care l-am dat.

GRUPUL INDEPENDENT AL STUDIILOR ESOTERICE – Acum trei ani (nov. 1889), s-a făcut grupul independent al studiilor esoterice, scopul era următorul:

— Studiul imparţial, în afară academiei, a clericalismului, a datelor ştiinţifice, artistice şi

sociale ascunse în spatele tuturor simbolismelor, a tuturor cultelor şi tradiţiilor.

— Studiul ştiinţific prin experiment şi observaţie a forţelor încă necunoscute ale naturii şi ale omului (fenomene spiritiste, hipnotice, magice şi teurgice).

— Grupul tuturor elementelor risipite în vederea luptei contra doctrinelor materialismului şi ale ateismului. Niciun drept de intrare, nicio cotizaţie nu sunt cerute membrilor. Abonaţii uneia dintre revistele publicate de grup fac de drept parte din cererile de studii la dorinţa lor.

La ora actuală în 1892, grupul fondat la origine într-un mic birou la Paris, strada Trevise nr. 29, o sală de conferinţe şi o sală de lectură anexată unei librarii, Librăria Minunilor, special consacrata vânzării operelor spiritualiste. Mai mult, grupul număra atât la Paris cât şi în străinătate, 96 de grupuri de experimentare, ramuri şi corespondente. Este singura societate spiritualistă, care în Franţa ar putea să constituie o astfel de grupare stabilită regulat. Lucrările se urmează la Paris, în comisii (grupurile studiilor închise), ocupându-se fiecare de o problemă specială. Rapoartele sunt publicate în Voalul lui Isis. În afară Voalului lui Isis, redactor şef Julien Legoy, secretar de redacţie. L. Mouche, grupul are Iniţierea, revista lunară condusă de Papus, Psiche, revista lunară de artă şi literatură, redactor şef Emile Michelet, secretar de redacţie Augustin Chaboseau, The light of Paris, director A. de

Wolska. În sfârşit, multe societăţi au aderat la grup; dar păstrând fiecare autonomia şi independentă. Citǎm în special, Societatea de Psihologie Ştiinţifică din Münich, Fraternitatea Ocultă, Ordinea Kabbalistica a Crucii Roşii condusă de Stanislav de Guaito, Consiliul Suprem al Ordinului Martinist, Biblioteca Internaţională a Operelor Femeilor etc. Asta este starea actuală a acestei societăţi pe care o recomandăm cititorilor noştri. Persoanele care ar dori informaţii mai ample, ne găsesc în fiecare miercuri de la 5 la 7, strada Trevise nr. 29, sau ne pot scrie la această adresă.

CONCLUZII – În ultimul timp, ocultismul a fost ţinta unor atacuri atât în Franţa cât şi în străinătate. Unii autori puţin eruditi sau mai informaţi, au vrut să nege antichitatea şi invariabilitatea tradiţiei esoterice de-a lungul timpului; unii autori au vrut să stăruie asupra detaliilor secundare, să caute contrdicţiile adresându-se diferitelor şcoli. Or, noi am făcut toate eforturile pentru lăsarea polemicilor despre spiritele superficiale. Noi trimitem deci autorii precedenţi la trei puncte fundamentale ale ştiinţei oculte: triunitatea, analogia, lumea invizibilă şi la citatele din epocile cele mai diverse şi la autorii cei mai diferiţi, de la Zend Avista până la Wronski. Acest răspuns în fapt va valora mai mult decât toate polemicile şi decât toate discuţiile despre relaţiile care unesc ocultismul contemporan în iniţierea anticilor. De altă parte s-a crezut că

secolul nostru avea teoriile şi practicile unind fiinţele vizibile cu lumea invizibilă. Teoria fenomenelor moderne de sugestie, de încarnare, de materializare datând din secolul al XVI-lea va combate suficient aceasta aserţiune. În sfârşit, reîntoarcerea la studiul serios al faptelor extraordinare se leagă în această ordine de idei. Cercetarea teoriilor mai mult ştiinţifice decât sentimentale vor conduce cercetătorul, suntem convinşi, la a se interesa mai întâi de această veche ŞTIINŢA A MAGILOR, care se cunoaşte atât de puţin.

Vouă, tuturor celor care, încrezători în adevăr, căutaţi un alt ideal decât banul de aur, vouă tuturor celor care obosiţi de pozitivism, cum am spus odinioară, credeţi cu toată puterea în raţiunea umană urmată de intuiţie, vouă, nobili artişti, tineri savanţi, viitori conducători ai omenirii, fac apel în numele moralei ce se stinge, a ştiinţei care este necunoscută şi a idealurilor care se materializează, să reacţionăm contra drepturilor concepţiilor materialismului şi ale clericalismului, să visăm la transformarea profundă a societăţilor noastre, iar evenimentele care se pregătesc trebuie să fie considerabile, să ne ridice sufletele la înălţimea unor astfel de evenimente.